

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobkyně: TESCOMA s.r.o.**, se sídlem U Tescomy 241, Zlín, zast. JUDr. Stanislavem Knotkem, advokátem se sídlem Kvítková 1569, Zlín, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2009, č. j. 570/1940,3048/08/Se, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2011, č. j. 10 Ca 169/2009 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2009, č. j. 570/1940,3048/08/Se. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 5. 2008, č. j. ČIŽP/47/OOH/0707658.044/08/BJS, a toto rozhodnutí, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 600 000 Kč za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 38a odst. 1 písm. d) zákona č. 356/2003 Sb., o chemických látkách a chemických přípravcích a

o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o chemických látkách“), potvrdil.

Uvedeného správního deliktu se stěžovatelka dopustila tím, že porušila ustanovení § 26 odst. 1 zákona o chemických látkách a ustanovení bodu 6.2 části I přílohy 2 vyhlášky č. 221/2004 Sb. tím, že v období od 1. 5. 2004 do 28. 2. 2007 uváděla na trh a do oběhu v České republice vyjmenované termosky s obsahem azbestu, vláken minerálu chryzotil, který byl do těchto výrobků záměrně přidáván.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně rozebral napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že postup správního orgánu prvního stupně i žalovaného při stanovení výše uložené pokuty byl v souladu se zákonem. Zákon o chemických látkách dává správním orgánům možnost přihlížet při stanovení sankce i k jiným kritériím, než jsou v zákoně výslovně vyjmenovány. Dále je ukládání sankce v citovaném zákoně koncipováno tak, že nemusí nastat vznik škody či dojít ke škodlivému následku, postačuje vznik hrozby škodlivého následku. Skutečnost, že nebyly prokázány žádné škodlivé následky v oblasti ochrany zdraví člověka, neznamená, že nelze hovořit o žádné ani o nízké nebezpečnosti dovážených termosek. Navíc s ohledem na to, že poslední závadné termosky byly uvedeny do oběhu ještě v roce 2007, nelze výskyt škodlivých následků v budoucnu vyloučit. Výše pokuty je přitom v projednávané věci odůvodněna dle zákonem stanovených kritérií.

Materiální stránka nebezpečnosti jednání stěžovatelky byla naplněna tím, že byly dovezeny a uvedeny do oběhu výrobky obsahující nebezpečné látky. Otázka množství této látky pak není důvodem pro vyslovení závěru o absenci materiální stránky nebezpečnosti takového jednání, ale důvodem pro udělení sankce v dolní hranici sankčního rozpětí. K ohrožení právem chráněného zájmu došlo již v důsledku dovozu výrobku, do kterého byla záměrně přidávána nebezpečná látka.

Lichá je rovněž argumentace stěžovatelky týkající se porovnávání množství azbestu dovezeného stěžovatelkou (přibližně 40 kg) s množstvím azbestu vyskytujícím se v minulosti běžně např. v bytových domech. Dovoz látky chryzotil je zakázán, jedná se o vysoce nebezpečnou látku. Navíc stěžovatelka v této argumentaci srovnává nesrovnatelné - dovezenou látku a hypotetické množství azbestu v bytových domech. Tato námitka jde mimo předmět kontroly správního orgánu, závažnost porušení byla zhodnocena při stanovení výše udělené sankce.

Výše pokuty byla stanovena po zvážení individuálních a relevantních okolností daného případu. To, že žalovaný pro přehlednost k námitce stěžovatelky porovnal stanovenou výši pokuty s výší sankcí ukládaných za obdobné delikty jiným subjektům, samo o sobě neznamená, že ve vztahu ke stěžovatelce nedošlo k individuálnímu posouzení věci.

Městský soud s ohledem na výše uvedené nevyužil své moderační právo, neboť v projednávané věci nebyla uložena zjevně nepřiměřená sankce.

Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že uplatňuje rovněž kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Tvrdí, že se městský soud v napadeném rozsudku nedostatečně zabýval argumentací uplatněnou v žalobě, pouze převzal nesprávné závěry obsažené v rozhodnutí žalovaného. Soud se nezabýval naplněním materiální stránky deliktu, ačkoliv vzal na vědomí, že nebyly prokázány škodlivé následky porušení povinnosti stěžovatelkou v oblasti zdraví člověka. Tyto skutečnosti soud dle stěžovatelky ponechal bez náležité pozornosti, nezabýval se dostatečně tím, jak žalovaný posoudil skutkový stav věci a rozhodnutí nezrušil, ačkoliv k tomu byl povinen. V této souvislosti odkazuje stěžovatelka na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62.

Pokud bylo v řízení konstatováno porušení povinnosti v menším rozsahu, měl se soud zabývat tím, zda je rozhodnutí žalovaného vůbec přezkoumatelné, pokud žalovaný tuto skutečnost zhodnotil ve vztahu ke stanovení výše sankce a nikoliv ve vztahu k naplnění materiální stránky daného správního deliktu. V tomto smyslu poukazuje stěžovatelka na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45.

Stěžovatelka dále považuje za nepřípustné, aby byly v dané věci aplikovány jednotlivé skutečnosti účelově, a to buď jejich vytrháváním z kontextu, nebo tím, že byly ponechány bez povšimnutí. Jedná se zejména o zdůraznění výchovného efektu sankce vzhledem k majetkovým poměrům stěžovatelky na úkor teoretických škodlivých následků na zdraví či životní prostředí, okolností, za kterých byl delikt spáchán atd. Tyto skutečnosti nebyly posouzeny v kontextu a důsledně podle okolností daného případu, čímž došlo k projevu svévole v jednání správního orgánu.

Městský soud se s namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného řádně nevypořádal. Napadený rozsudek městského soudu vnitřně rozporný, neboť na jedné straně konstatuje individuální posouzení daného případu, zatímco v druhé části ponechává stranou evidentní důkazy zpochybňující individuální zhodnocení daného případu. Stěžovatelka trvá na tom, že posouzení výše uložené sankce z hlediska poměru k částce, kterou je ve správním řízení maximálně možno uložit, je zjednodušující, zavádějící a nepřípustné. Pouze z této hodnoty nelze stanovit, zda se jedná o sankci přiměřenou či nikoliv. Soud přitom neřešil, že výše druhé nejvyšší uložené sankce činí pouhých 25 % z hodnoty sankce uložené v nyní projednávané věci, třetí nejvyšší pak pouze 12 %. Tyto hodnoty dokládají dle stěžovatelky nepředvídatelnost rozhodnutí žalovaného.

Městský soud současně nedostatečně posoudil napadené rozhodnutí žalovaného z hlediska odůvodnění výše uložené sankce v návaznosti na odvolací námitky. Proto je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný, jak ostatně plyne i z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z jeho rozhodnutí ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68.

Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka upozorňuje, že nebezpečná látka nebyla na trh uvedena úmyslně, což však není z hlediska naplnění skutkové podstaty rozhodující. K řešení dané situace se stěžovatelka postavila způsobem, který je kladně hodnocen

správním orgánem prvního stupně a prokazuje, jak stěžovatelka k ochraně životního prostředí přistupuje.

Z uvedených důvodů stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu jednání.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatelka je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z předloženého soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že správní orgán prvního stupně provedl na základě podnětu dne 28. 2. 2007 kontrolu zaměřenou na uvádění chemických látek a chemických přípravků na trh a do oběhu, neboť dle zjištění byly italskými úřady ve varovném systému RAPEX oznámeny termosky pocházející z České republiky vyráběné stěžovatelkou obsahující rakovinotvorný azbest. Podle informací v systému RAPEX se jednalo o 5 typů termosek v devíti modifikacích, které byly na trh v České republice uváděny stěžovatelkou pod komerčními názvy PRIMA, LOVELY, LUNCH s hrníčkem, COFFEE a termoska s pumpičkou.

Na základě kontrolních zjištění bylo se stěžovatelkou dne 26. 3. 2007 zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 38a odst. 1 písm. d) zákona o chemických látkách. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 6. 2007, č. j. 47/OOH/0707658.36/07/BJS, pak byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 600 000 Kč za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 38a odst. 1 písm. d) zákona o chemických látkách tím, že stěžovatelka jako dovozce uvedla na trh a do oběhu v České republice výrobky obsahující nebezpečnou látku azbest, aniž by byly splněny požadavky podle § 26 odst. 1 zákona o chemických látkách. Podle bodu 6. 2. vyhlášky č. 221/2004 Sb., kterou se stanoví seznamy nebezpečných chemických látek a nebezpečných chemických přípravků, jejichž uvádění na trh je zakázáno nebo jejichž uvádění na trh, do oběhu nebo používání je omezeno, je zakázáno uvádět na trh, do oběhu nebo používat vlákna či výrobky záměrně obsahující vlákna minerálu chryzotil. Při stanovení výše pokuty přihlédl správní orgán k tomu, že do České republiky bylo dovezeno přibližně 100 000 ks termosek obsahujících vlákna minerálu chryzotil, a to v období dvou a půl roku, ve vztahu k těmto termoskám však nebyly konkrétně prokázány škodlivé následky v oblasti ochrany zdraví člověka či životního prostředí. Rovněž byl zohledněn výchovný efekt uložené sankce, spolupráce stěžovatelky v průběhu správního řízení, jakož i zjednání nápravy, změny technologie výroby a nízká zdravotní nebezpečnost uvedených termosek. Proto byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 12 % maximální možné sankce, která je 5 000 000 Kč.

Žalovaný následně ve svém rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že konkrétní porušení zákona bylo shledáno v tom, že stěžovatelka úmyslně uvedla na trh a do oběhu nebezpečnou chemickou látku, materiální stránka deliktu je přitom naplněna již tím, že minerál chryzotil byl do výrobku (termosek) záměrně přidáván, a takové výrobky byly do České republiky dováženy. Proto se nelze domnívat, že byla naplněna pouze formální stránka deliktu. Co se týče výše udělené pokuty, u srovnatelných případů byla udělena sankce v přepočtu na jeden kus termosky obdobná či vyšší, byla stanovena úvahou správního orgánu a s ohledem na nízkou závažnost možného ohrožení zdraví člověka a životního prostředí tímto skutkem byla uložena ve výši 12 % zákonného rozpětí.

Skutečnost, že stěžovatelka v období od 1. 5. 2004 do 28. 2. 2007 uváděla na trh a do oběhu v České republice vyjmenované termosky, které dle odborného posudku založeného ve správním spise obsahovaly azbest, konkrétně minerál chryzotil, není mezi účastníky sporná. Spornou rovněž není otázka právní kvalifikace tohoto jednání, tedy že uvádění na trh nebo do oběhu výrobky obsahující tuto nebezpečnou látku uvedenou v příloze 2 vyhlášky č. 221/2004 pod bodem 6. 2, aniž by byly splněny podmínky dle § 26 odst. 1 zákona o chemických látkách, je dle ustanovení § 38a odst. 1 písm. d) tohoto právního předpisu správním deliktem, za který je příslušný správní orgán oprávněn uložit výrobci nebo dovozci pokutu až do výše 5 000 000 Kč [§ 38c písm. d) zákona o chemických látkách].

Spornou však zůstává otázka naplnění materiální stránky daného správního deliktu s ohledem na neprokázání škodlivých následků jednání stěžovatelky a dále otázka správního uvážení při ukládání výše sankce.

Mezi protispolečenskými jednáními rozlišuje právní teorie zejména trestné činy, přestupky a jiné správní delikty; dále pak disciplinární a pořádkové správní delikty. Za deliktní jednání je přitom možno považovat jen takové jednání, které naplňuje znaky stanovené zákonem a je za deliktní zákonem označeno. Rozlišovacím kritériem mezi jednotlivými druhy deliktů je pak míra jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty. U jiných správních deliktů je to navíc vymezení okruhu subjektů, které se takového deliktního jednání mohou dopustit a jsou za jejich spáchání odpovědné. Jiné správní delikty jsou svojí povahou nejvíce podobné přestupkům. Na rozdíl od nich však jde o protiprávní jednání, které je zvláštním zákonem označeno jako správní delikt a tak je i posuzováno, bez ohledu na zavinění, přičemž platí, že pro posouzení trestnosti správních deliktů platí, stejně jako pro přestupky, obdobné principy a pravidla jako pro posouzení trestnosti trestných činů (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008 - 46, či rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz).

I k trestnosti správního deliktu však nepostačuje pouhé naplnění formální stránky dané skutkové podstaty, ale vyžaduje se, aby takové jednání vykazovalo i určitou společenskou nebezpečnost ve vztahu k porušené povinnosti, čímž dochází i k naplnění materiální stránky správního deliktu (viz obdobné použití principů trestního práva). Jen v případě naplnění obou shora uvedených stránek může být určité jednání kvalifikováno

jako správní delikt, a to i přesto, že příslušné zákony materiální stránku deliktu výslovně neupravují. Míra naplnění materiální stránky deliktu se pak projevuje v posuzování trestnosti právně závadného jednání, či následně při stanovení výše sankce (blíže srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikováno pod č. 1546/2008 Sb. NSS).

Podle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. S ohledem na dále uvedené není rozhodnutí žalovaného, a tedy ani městského soudu, v tomto směru nepřezkoumatelné. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku prvního senátu, obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob spáchání atd.) žádný vliv na naplnění materiální stránky deliktu. Tyto zvláštní okolnosti daného případu však nezůstanou bez povšimnutí, ale budou správním orgánem hodnoceny při stanovení výše sankce. Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).

Lze tak shrnout, že v případě, kdy určitým jednáním budou sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu, ale současně budou existovat natolik významné okolnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku daného správního deliktu. Takové jednání poté nemůže být označeno za správní delikt a tudíž ani nemůže dojít k uložení sankce za jeho spáchání.

V projednávané věci má Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud za to, že došlo i k naplnění materiální stránky správního deliktu podle ustanovení § 38a odst. 1 písm. d) zákona o chemických látkách, a to z následujících důvodů. Zákon o chemických látkách v citovaném ustanovení chrání zdraví člověka a životní prostředí tím, že zakazuje uvádět na trh a do oběhu určité látky, u nichž je prokázáno, že jsou škodlivé. Tento zákaz neplatí absolutně, za splnění určitých zákonem stanovených podmínek může být takové jednání povolené. Cílem této právní úpravy však je chránit lidské zdraví a životní prostředí před tím, aby se v České republice zvyšovalo množství těchto nebezpečných látek, a to bez ohledu na to, zda se z minulosti takové, bezesporu nežádoucí, látky na zdejším území vyskytují a v jakém množství.

Zájem společnosti na ochraně zdraví člověka a životního prostředí chráněný skutkovou podstatou daného správního deliktu (jeho objekt) byl v projednávané věci

ohrožen již tím, že na území České republiky byly uvedeny na trh termosky obsahující azbest, konkrétně chrysotil. Chrysotil je přitom podle Přílohy č. 2, části I, bodu 6. 2 vyhlášky č. 221/2004 Sb. látkou, jejíž uvádění na trh, do oběhu nebo používání jejích vláken a výrobků, do nichž jsou tato vlákna záměrně přidávána, je zakázáno. Termosky s komerčními názvy PRIMA, LOVELY, LUNCH s hrníčkem, COFFEE a termoska s pumpičkou, při jejichž výrobě byl přidáván do distančních tělísek termoizolační skleněné nádoby zakázaný minerál chrysotil, byly stěžovatelkou uváděny na trh a do oběhu, čímž došlo k ohrožení právem chráněného zájmu na zdraví člověka a životním prostředí. Součástí objektivní stránky projednávaného správního deliktu přitom není způsobení škodlivého následku na zdraví člověka či životním prostředí (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1 As 15/2007 - 141). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že společensky nebezpečné je jakékoliv zvyšování množství azbestu na území České republiky, o čemž ostatně svědčí i všeobecně známá snaha o likvidaci azbestu vyskytujícího se z minulosti a jeho nahrazování jinými, neškodlivými, látkami.

Skutečnosti, ve kterých stěžovatelka spatřuje důvody, pro které by neměla být v projednávané věci naplněna materiální stránka deliktu, bylo proto namístě, jak plyne z výše uvedené judikatury, zohlednit při stanovení výše sankce.

Tvrzení stěžovatelky, že se městský soud nezabýval otázkou naplnění materiální stránky deliktu v souvislosti s neprokázáním konkrétních škodlivých následků na zdraví člověka, nemá oporu v odůvodnění napadeného rozsudku. Městský soud zcela přezkoumatelným způsobem v odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil, že k naplnění materiální stránky daného deliktu došlo již dovozem a uvedením do oběhu nebezpečné látky s tím, že míra porušení této povinnosti a další okolnosti jsou důvodem, pro uložení sankce v dolní hranici sankčního rozpětí.

S ohledem na shora uvedené shledal Nejvyšší správní soud postup městského soudu i žalovaného z hlediska posuzování materiální stránky správního deliktu za postup v souladu se zákonem a konstantní judikaturou kasačního soudu. Námitky stěžovatelky týkající se této otázky proto nejsou důvodné.

Nejvyšší správní soud se dále v návaznosti na uplatněné kasační námitky zabýval otázkou stanovení výše sankce. Přestože má správní orgán při stanovení výše sankce velký prostor pro své uvážení, podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (správní řád), musí dbát mimo jiné i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. To se samozřejmě týká i otázky postihu subjektů za spáchání správních deliktů. Jedná-li se o naplnění totožné skutkové podstaty, pak je na místě, aby správní orgán ve věcech, u kterých jsou i další okolnosti případu obdobné, udělil rovněž obdobnou sankci. Takový postup je v souladu se zásadou legitimního očekávání a předvídatelnosti správního rozhodnutí.

V projednávané věci je z údajů předložených stěžovatelkou a z údajů obsažených v rozhodnutí žalovaného zřejmé, že správní orgán nevybočil ze své dosavadní rozhodovací praxe. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích přezkoumatelným způsobem

uloženou výši sankce odůvodnily, přičemž uvedly, jaké okolnosti byly hodnoceny jako polehčující a jaké naopak. Bylo zhodnoceno kritérium závažnosti věci, kdy se jedná o dovoz přibližně 100 000 ks výrobků obsahujících zakázanou látku chrysotil po dobu dvou a půl roku, přičemž kladně byla hodnocena spolupráce stěžovatelky, změna technologie výroby a především nezpůsobení konkrétních škodlivých následků na zdraví člověka a životním prostředí těmito termoskami.

Oproti případům sankcionování jiných subjektů uvedla stěžovatelka na trh v České republice řádově podstatně větší množství termosek s azbestem než jiné subjekty, v souladu se shora uvedenými zásadami je proto na místě, aby uložená sankce byla řádově vyšší. Vzhledem k tomu, že se jedná o pokutu ve výši 12 % maximální možné částky a v postupu žalovaného nebylo shledáno s ohledem na okolnosti tohoto případu žádné vybočení z jeho dosavadní rozhodovací praxe, byl postup jak žalovaného, tak i městského soudu, který nepřistoupil k moderaci sankce, kterou zdejší soud rovněž neshledává za zjevně nepřiměřenou, zákonný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53, publikovaný pod č. 1062/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud rovněž nesdílí názor stěžovatelky, že v rozhodnutí správních orgánů je zdůrazňován výchovný efekt sankce vzhledem k majetkovým poměrům stěžovatelky na úkor jiných skutečností. Z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu i odůvodnění obou správních rozhodnutí je seznatelné, jakými úvahami se soud i správní orgány při posuzování naplnění materiální stránky deliktu a stanovení výše sankce řídily, výše sankce se přitom odvíjí nikoliv od majetkových poměrů stěžovatelky, ale od množství a časového rozpětí dovozu termosek obsahujících zakázaný azbest a dalších okolností případu.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů zdejší soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu